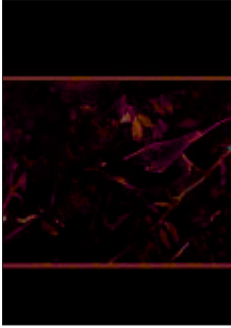

ดั่งนกที่โบยบิน

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ดั่งนกที่โบยบิน ● ชมัยพร มาลัยทัต

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๕

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, สิงหาคม ๒๕๕๕

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก : ศรีวรรณ อรรถวิภินันท์

ออกแบบ : สาริตัน วงศาโรจน์

ราคา : ๑๖๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ชมัยพร มาลัยทัต.

ดั่งนกที่โบยบิน.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๒๐๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-298-7

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ-ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรกลมวัฒน์

รัชชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมขงศ์ คงใจ สุพรรณยา เสตรา

รจนา กงทน สุนันท์ อมรประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคำพิภ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage: <http://www.puendee.com>

E-mail Address: puendee@hotmail.com

คำนำ

ชัชวาลย์ มาลัยทัต

ปัญหาเสพติดและการค้าประเวณีในเด็กวัยรุ่น กำลังคืบขยายอย่างน่ากลัวในสังคมไทย วัตถุนิยมเข้าครอบครองสังคมอย่างเต็มรูปแบบ กระทั่งทำให้ผู้ใหญ่หลายคนยังไม่อาจต้านทาน ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาสนองความต้องการของตน แล้วเด็กๆ ที่อ่อนเยาว์จะสามารถต้านทานพายุวัตถุนิยมนี้ได้อย่างไร เป็นเรื่องที่เราทุกคนในสังคมควรตระหนักให้มากขึ้น และหาทางแก้ไขปัญหานี้

‘ตั้งนกที่โฉบบิน’ คือเรื่องสะท้อนสังคมของคนระดับล่าง ตัวละครวัยรุ่น ทั้งสามคนเป็นเด็กฐานะยากจน เกิดและโตในสลัม จึงมีโอกาสที่จะก้าวเข้าไปทำ ความผิดได้ง่าย แม้ทั้งสามจะมีเป้าหมายชีวิตเหมือนกัน นั่นคือความต้องการชีวิต ที่ดีกว่าเดิม ทว่า เส้นทางที่จะบรรลุความฝันสำหรับพวกเขาไม่ง่ายเลย ความยากจน ความอยากได้ใคร่ดี เป็นตัวที่ทำให้พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับความชั่วและการตัดสินใจ ‘ทำ’ หรือ ‘ไม่ทำ’ ตลอดเวลา พวกเขาจึงเปรียบเหมือนนกพิราบ- แข่งที่ถูกปล่อยขึ้นบินไปพร้อมๆ กัน บางตัวอาจไปถึงเส้นชัย หรือบางตัวอาจจะบินหลงทางจนไม่อาจหวนกลับมาอย่างที่เดิมได้อีก

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะเพลิดเพลินและสะท้อนใจไปกับเรื่องราวของทุกตัวละครในเรื่องนี้ บางทีบทสรุปของนวนิยายเรื่องนี้ อาจอยู่ตรงประโยคที่ว่า “ความยากจน ไม่ใช่เหตุผลของการทำชั่ว” ซึ่งแม้จะเป็นคำพูดธรรมดาๆ แต่ยังคงความจริงมาทุกยุคทุกสมัย และคงเป็นเช่นนั้นตลอดไป

SAMPLE 100

ตั้งกฎที่บ่อยบิน

ชัยพร มาลัยทัต

Sample Text

SAMPLE 100

๑

ฟ้ายังไม่ทันจะสว่างเลยด้วยซ้ำ แต่สรรพสำเนียงของผู้คนในชุมชนที่ตื่นขึ้นแต่เช้าเพื่อออกไปทำมาหากินก็ดังขึ้นแล้ว เสียงแม่ร้องเรียกลูกให้ตื่นขึ้นอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียน เสียงผู้ใหญ่ดูว่าเด็ก เสียงรถเข็นเตรียมของออกไปขาย ปะปนไปกับเสียงสตาร์ทรถมอเตอร์ไซด์ ผสมกับกลิ่นต่างๆ ที่บ่งบอกถึงการเริ่มต้นวันใหม่ฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศและลอยเข้ามาในบ้านของพวกเพียร์ บ้านหลังเล็ก ๆ ของเขาไหวสะเทือนน้อย ๆ เมื่อรถขนาดใหญ่แล่นผ่านไปเหนือทางด่วนที่ลอยอยู่สูงกว่าหลังคาบ้าน แม้จะมีระบบป้องกันเสียงดังติดตั้งไว้บนทางด่วนแล้วก็ตาม สภาพแวดล้อมนี้ไม่ได้ทำให้พวกเพียร์รู้สึกรำคาญแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม นี่คือความคุ้นเคยจนสามารถหลับได้โดยไม่รู้สึกว่าคุณกรบกวนแต่อย่างใด

เขาลับอย่างแสนสุขตลอดคืนท่ามกลางความอึกทึกครึกโครม ทว่า...เสียงครางเบา ๆ จากใครสักคนต่างหากที่ทำให้เขาสะดุ้งตื่นขึ้นมาในตอนใกล้สว่าง

เสียงคราง ฮือ ฮือ ติดต่อกัน ฟังแปลกหู เป็นเสียงที่พวกเพียร์ไม่เคยได้ยินมาก่อน และเขาคิดว่าอาจจะเป็นเสียงใครได้รับบาดเจ็บหลบมาแถวบ้านเขาก็ได้ ฉะนั้นการที่ร้ายร่างกายปล้นชิงถือเป็นเรื่องปกติไปเสียแล้ว เด็กหนุ่มจึงรีบลุกขึ้นนั่ง เจียหูฟัง

เสียงนั้นดังมาอีก ดังอยู่ใกล้หน้าต่างตรงที่เขาอนนี่เอง

ใจของพวกเพียร์เต้นแรงขึ้น ถึขึ้น เมื่อตระหนักได้ว่าเสียงนั้นดังยิ่งกว่าเดิม เหมือนกับว่า เจ้าของเสียงกำลังหวาดกลัวเต็มที

พวกเพียร์ลุกขึ้นยืน ชุดนอนที่มีเพียงกางเกงบอลสีน้ำเงินตัวเดียว เผยให้เห็นร่างสูง ผอมของเขาในแสงสว่างราง ๆ ไม่ชัดเจนนัก

เขาค่อย ๆ เดินจรดปลายเท้าตรงไปยังหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้
แสงสว่างภายนอกที่ค่อย ๆ เจิดจ้าขึ้น ทำให้พากเพียรมองเห็นเจ้าของเสียง
ชัดเจน...เสียงที่ทำให้เขาคงใจตื่น

นกพิราบสีเทาเข้มเกือบดำตัวหนึ่งนั่นเอง

มันเกาะนั่งอยู่ที่ลูกกรงเหล็กดัดที่ติดไว้กับบานหน้าต่าง นิ่งงุ่มงึมนั้นเกี่ยว
รัดกับเหล็กดัดไว้แน่น ขณะที่ปากของมันส่งเสียงร้องเหมือนเสียงคราง ฮือ ฮือ
ออกมาดัง ๆ ส่วนปีกกระพือพือ ๆ แต่ไม่ได้บิน คล้ายว่ากำลังได้รับบาดเจ็บ

พากเพียรไม่กล้าก้าวต่อ เขากลัวว่าถ้าหากเขาเข้าไปใกล้กว่านี้อีกนิดเดียว
นกพิราบตัวนี้จะบินหนีไป ต่างฝ่ายจึงต่างจ้องกันนิ่ง

ในแสงสว่างของเวลาใกล้รุ่ง ส่งให้เห็นขนสีเข้มของมันนอกจากจะเป็นสี
เทาดำแล้ว ยังจะออกเป็นสีเขียวนิด ๆ ด้วยซ้ำ ปากนั้นแหลมเล็ก ลักษณะของมัน
คือนกพิราบที่ใช้ในการแข่งขันนั่นเอง

นกของใครหลงมาแน่ ๆ

พากเพียรบอกตัวเอง ปลายเท้าขยับทีละน้อย ตาจ้องมองมัน เหมือนที่
มันจ้องตอบเขา

พากเพียรนึกหาคำเรียกนกที่เขาเคยได้ยินมาจากที่ไหนสักแห่ง เขาเคยได้
ยินเขี่ยนกเขามักจะใช้เรียกนกเขาเลี้ยงของตัวเอง

แล้วเขาก็ยื่นออก

“อ๊ะ อ๊ะ อ๊ะ”

มันแปลว่าอะไรไม่รู้ แต่พากเพียรแลเห็นนกตัวนั้นเอียงหัวไปมา เหมือนกับ
ว่ามันกำลังตอบสนองต่อเสียงเรียกของเขา

มันส่งเสียงฮือ ฮือมาอีกแล้ว...พากเพียรแลเห็นขนคอของมันป้องพองขึ้น
เขาดีใจขึ้นมาทันทีเมื่อนึกว่ามันคงร้องตอบเสียงของเขานั้น

จะทำอย่างไรนกพิราบตัวนี้จึงจะยอมเข้ามาในบ้าน

พากเพียรนึกหาทาง ตัวเขาขยับช้า ๆ เข้าไปใกล้ ฟ้าเริ่มสว่างมากขึ้น แสง
สีทองสาดจับตัวนกให้เห็นชัดขึ้น และนกน้อยก็ดูเหมือนเริ่มขยับปีกอีก มันอาจจะ
เกาะอย่างนี้มาตั้งแต่เมื่อคืน...หลงทางจากไหนสักแห่ง บินจนเหนื่อยล้า และมา

พักตรงหน้าต่างบ้านเขา

“ไปไงมาไงแก” พากเพียรเอ่ยขึ้น

เขาอยากให้มันเข้าใจภาษาคน ถ้าเป็นอย่างนั้นได้คงจะดี มันจะได้รู้ว่าเขาไม่ได้คิดร้ายต่อมัน

มันขยับตัว และชั่วขณะนั่นเอง บางอย่างก็รวดเร็ว ร่องไวเสียจนพากเพียรเกือบมองไม่ทัน ผ่านวาบเข้ามาหานกน้อย

พากเพียรไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำเมื่อเขาพุ่งร่างออกไปหามันในจังหวะเดียวกันนั้น นกน้อยสะบัดปีก มุดผลุบผ่านซี่ลู่กรงหน้าต่างเข้ามาในบ้านเขาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับที่พากเพียรกระโดดตะครุบนกไว้ได้ แมวลายตัวหนึ่งก็พุ่งลอดซี่ลู่กรงเข้ามาเช่นกัน

ทุกการเคลื่อนไหวเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

นกน้อยในมือของพากเพียรดิ้นขลุ่ๆ ด้วยความตกใจ เมื่อพากเพียรม้วนตัวหัดมือที่กุ่มนกไว้ก็บอก ป้องกันไม่ให้แมวตะครุบมันได้ แมวลายทำพลาดก็ชะงัก แต่ก็ต้องกระโดดหนีเมื่อพากเพียรเอ็ดตะโรไล่เสียงดังลั่น

แมวลายจากไปแล้ว พากเพียรมองดูนกในมือที่ดิ้นรนไม่ยอมหยุด แม้จะตกอยู่ในความกลัวแค่ไหน มันก็ดิ้นรนเพื่อจะเอาชีวิตรอดให้จงได้ ตีนที่มีเล็บแหลมจุ่มของมันพยายามจะตะกุยตะกายมือของพากเพียรแต่เขาไม่ยอมปล่อย หันซ้ายหันขวามองหาถู่หรือกล่องอะไรสักอย่างที่จะจับมันขังไว้ สายตามองกวาดไปเห็นลังกระดาษใบเล็ก ๆ ที่เก็บของกระจุกกระจิกของเขา พากเพียรก็รีบคว้าขึ้นมาเทของออกแล้วจับมันใส่เข้าไป ปิดฝาหลังทันทีด้วยความโล่งอก

ไต่ย็นเสียงมันตะกุยตะกายกุกกักอยู่ในลัง คงตกใจและอาจจะหายใจไม่ออก ความคิดนั้นทำให้พากเพียรหยิบมีดคัทเตอร์อันเล็กมาเจาะรูอากาศให้มันสามสี่รูพอให้หายใจได้

“ทำอะไรอยู่ระอะเพียร”

เสียงร้องถามพร้อมกับร่างของยายสำเนียงเดินเข้าประตูบ้านมา ในมือของยายมีตะกร้าใบใหญ่บรรจุกับข้าวสดมาด้วย สายตามองไปที่กล่องกระดาษอย่างสงสัยเมื่อไต่ย็นเสียงดังกุกกักมาจากในนั้น

“ไปเก็บอะโรมาซังไว้”

ยายถาม ยายจะต้องมีคำถามเสมอเมื่อเจอหน้าปากเพียร

ยายสำเนียงเป็นหญิงวัยใกล้หกสิบ แต่ดูเหมือนนางจะแก่กว่านั้น ผิวคล้ำ ผมหอกขาวเกือบหมดหัวยาวประป่า รัตด้วยหนังยางไว้ที่ท้ายทอยตลอดเวลา ใบหน้ายาว จมูกค่อนข้างโตงและตาข้ม แต่ริมฝีปากที่เม้มแน่นและมุมปากตกทำให้ดูเคร่งเครียดตลอดเวลา จนไม่เหลือเค้าความสวยใดๆ ไว้เกินนอกจากแสดงให้เห็นความตรากตรำจากการทำงานหนักมาตลอดเวลายาวนานของอายุ

ในวัยชราเช่นนี้ นางยังคงเรือนร่างแข็งแรงค่อนข้างสูงเอาไว้ได้ ไม่เดินหลังค่อมหรือขาจะเผลกเหมือนคนแก่วัยเดียวกันหลายคน นางสาวมเล็กคอกกลมแขนยาวผ่าหน้าสีเทาอมๆ กับผ้าโสร่งปาเต๊ะลายดอกราคาถูก มองเห็นเท้าเปื้อนฝุ่นมอมแมมและนิ้วเท้าที่มีแต่ขี้เล็บดำปี

นี่คือภพยายสำเนียงที่ปากเพียรคุ่นตา ยายไม่เคยหยุดทำงานและไม่เคยไปเที่ยวที่ไหน นอกจากทำงานและหาเงินเลี้ยงเขา

เมื่อโดนถามเรื่องกลอง ปากเพียรก็รับหาคำตอบโดยเร็ว ไม่แน่ใจว่ายายจะป่นหรือไม่

“เปล่าหรือกจะยาย”

ปากเพียรปฏิเสธไว้ก่อน แต่ประโยคถัดมากลับเป็นการยอมรับ

“นกะ มันบินมาเกาะหน้าต่างบ้านเรา หนูเลยจับมันใส่กลองไว้”

“บอกว่าเปล่า แต่เอ็งก็จับมันซังไว้” ยายว่า

“มานี้...อย่ามัวแต่เล่นนออยู่ มาช่วยยายก่อน เตี่ยวสายเอ็งต้องไปโรงเรียนแล้ว”

“จ้ะยาย”

ปากเพียรรับคำ หมุนตัวเดินไปเข้าห้องน้ำด้านหลังเสียก่อน จัดแจงล้างหน้าแปรงฟัน แล้วจึงจะกลับออกมาช่วยยายเด็ดผัก หั่นเนื้อสัตว์เพื่อเตรียมของขายก่อนจะได้เวลาอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียน

เขาทำทุกอย่างว่องไว ด้วยความคุ้นเคยต่อการทำงานที่นี้เป็นอย่างดี ครู่ต่อมาปากเพียรก็อาบน้ำแต่งตัวในชุดนักเรียนเรียบร้อย เขาอดแหวะไปแถมฝากกลอง

คุณกพิราบไม่ได้

“เอ็งจะซังมันไว้ทำอะไร บาปกรรม”

ยายพูดพลางมือก็คืนแกงในหม้อไปด้วย ทำกันตรงหน้าบ้านนั่นเอง มีที่ว่างพอจะตั้งเตา หม้อข้าว หม้อแกงได้ ทุกๆ บ้านที่ปลูกอยู่ในบริเวณนี้ล้วนแล้วแต่อาศัยที่ว่างเท่าที่มีทำกิจกรรมของตัวเองด้วยกันทั้งสิ้น

พากเพียรกับยายสำเนียงอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้มานานแล้ว เมื่อครั้งที่ยายสำเนียงยังสาวและยังไม่ได้แต่งงาน นางเคยคิดว่าชีวิตของนางจะต้องดีกว่านี้ นางไม่เคยนึกมาก่อนว่านางจะต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในสลัมจนแก่ ใครบางคนเคยให้สัญญาแก่นางไว้ว่าเขาจะพานางไปสู่ชีวิตที่ดี ที่มีความสุข และเขาจะดูแลนางตลอดไป แต่แล้ว ผู้ชายคนนั้นก็หายไปจากชีวิตของนางอย่างไร้ร่องรอย หายไปกระทั่งนางหมดหวังที่จะรอคอยเขา นางจึงตัดใจแต่งงานกับนายยม คนที่เทียบเท่ากับเขาคคนนั้นไม่ได้สักกระพิก แต่มีความจริงใจให้นางได้มากกว่า

ไม่ว่าจะยากดีมีจนอย่างไร นายยมไม่เคยทอดทิ้งนาง และต่อให้เขาเมามาหยศไหน นายยมก็จะต้องหาทางกลับมาบ้านที่มีนางรออยู่จนได้ แม้เขาจะรู้แก่ใจดีว่า นางเป็นเมียที่ไม่เคยรักผู้เดียวก็ตาม

ลึก ๆ ลงไป นางสำเนียงก็คิดโทษตัวเองเจิบ ๆ ต่อเหตุการณ์มาทุกวันของนายยม คงเพราะเขารู้ว่าในใจของนางมีใครอยู่...ระหว่างผู้เมียหากมีเงาของคนอื่นที่สามแทรกกลาง ย่อมต้องมีคนเจ็บปวด และที่แน่ ๆ ทั้งนางและนายยมต่างเจ็บด้วยกันทั้งคู่ เพียงแต่ไม่เอ่ยปากออกมาเท่านั้น

เพื่อให้ลืมความหลังนางจึงชวนนายยมทั้งบ้านเกิดมาอยู่ที่นี้เพราะได้ข่าวว่าพื้นที่ว่างริมทางรถไฟแห่งนี้สามารถจะตั้งบ้านเรือนทำมาหากินได้ ทั้งยังอยู่กรุ-เทพฯ จะทำมาค้าขายอะไรก็สะดวก

เมื่อมาถึงแรก ๆ พื้นที่แห่งนี้ยังว่างเปล่าอยู่ ทั้งสองจึงลงมือปลูกบ้านหลังเล็ก ๆ ขึ้น นายยมไปเช่าสามล้อขับแล้วก็เปลี่ยนเป็นขับแท็กซี่ ส่วนยายสำเนียงแรก ๆ ก็ทำขนมขาย แต่ต่อมาเปลี่ยนแปลงไปทำกับข้าวสำเร็จรูปบรรจุถุงพลาสติกออกเร่ขาย ซึ่งขายได้ง่ายกว่าขนม

ทั้งสองมีลูกสาวด้วยกันหนึ่งคนคือ ยูฟา...อายุไม่ทันจะเต็มสิบห้าด้วยซ้ำ

ยุพาก็ตั้งห้อง หล่อนห้องกับเพื่อนนักเรียนชายรุ่นพี่ในโรงเรียนเดียวกัน เพื่อไม่ให้ลูกชายของตนต้องถูกจับข้อหาล่อลวง พ่อแม่ของฝ่ายชายยินยอมให้แต่งยุพาเข้าบ้านเป็นสะใภ้ แต่ยุพาอยู่ในบ้านนั้นได้ไม่ถึงสองเดือนหล่อนก็พาห้องยี้กกลับมาบ้าน

หลังสุดเมื่อยายสำเนียงกับผัวไปบ้านลูกเขยจึงได้รู้ว่าครอบครัวนี้ย้ายไปอยู่ต่างประเทศกันหมดบ้าน ยุพาจึงกลายเป็นแม่เฒ่าผัวทิ้งตั้งแต่อายุเพิ่งจะสิบห้าหมาดๆ หลังคลอดพากเพียร ยุพาก็หายออกไปจากบ้าน และไม่เคยหวนกลับมาอีกเลย ทั้งลูกชายเล็กๆ ไว้ให้พ่อแม่เลี้ยงไปตามลำพัง

บ้านเรือนในละแวกพื้นที่ทางรถไฟเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับจนถึงชั้นหนาแน่น และสุดท้ายก็กลายเป็นสลัมเต็มขั้น แม้จะมีคนเรียกเสียใหม่ไม่ให้สะท้อนใจว่าชุมชนพัฒนาสามัคคี แต่ในความเป็นจริงก็ยังคงเป็นสลัมเช่นเดิม

สมาชิกในชุมชนล้วนแล้วแต่เป็นคนหาเช้ากินค่ำ บางคนหาทั้งเช้าทั้งค่ำยังไม่พอเป็นค่ากินด้วยซ้ำ คนมากขึ้นจนเต็มพื้นที่ที่เคยว่าง บ้านหลังเล็กของตายมและยายสำเนียงจึงถูกบ้านหลังอื่นๆ เบียดบังเนื้อที่ไปเกือบหมด โชคดีที่ต่อมามีงบประมาณมาทำทางเดินให้ แม้ทางจะมีน้ำขังแฉะนองตลอดเวลา แต่ก็ยังดีกว่าเดินย่ำลงไปบนทางดินแฉะๆ เหมือนเมื่อก่อน

ตายมตายตอนพากเพียรอายุได้แปดขวบ เขาจำวันที่ตายได้...ตากลับจากขั้รถแท็กซี่แล้วเดินกลับบ้าน เช่นเคยที่ตายจะต้องเฝ้ากลับมา มีคนบอกว่าเห็นตายมเมาหลับอยู่ที่เก้าอี้ข้างทางรถไฟ แต่พอรุ่งเช้ามีคนพบร่างตายมถูกรถไฟทับ ตายอย่างน่าอนาถคาทางรถไฟ

ตายมตายโดยไม่มีเงินติดในกระเป๋าสักบาทเดียว มีคนกระซิบกระซาบกันว่าบางทีตายมอาจถูกฆ่าชิงทรัพย์ เอาศพมาทิ้งไว้ให้รถไฟทับตอนกลางดึกเป็นการทำลายหลักฐานก็ได้

ไม่มีใครให้คำตอบเรื่องนี้ได้...ตำรวจเองก็ไม่สนใจ มันเป็นแค่การตายของคนจนๆ คนหนึ่ง แม้จะน่าอนาถจนลึกลับแค่ไหน ชีวิตของคนจนก็ไม่ทำให้ใครหันกลับมาสนใจได้อยู่แล้ว

ยายสำเนียงจึงต้องเลี้ยงหลานต่อมาเพียงลำพัง และพากเพียรก็เติบโตขึ้นจากเด็กชายกลายเป็นเด็กหนุ่มวัยรุ่น ร่างผอมสูง ซึ่งมีหน้าที่ช่วยยายสำเนียงทำ

งานทุกอย่างเพื่อหาเลี้ยงชีพสองคนให้รอดได้ภายในเมืองใหญ่แห่งนี้

พวกเพียรแต่งตัวเสริ้จเรียบร้อยแล้ว เขาตักข้าวราดแกงที่ขายเพิ่งทำเสริ้จใหม่ ๆ กลิ่นแกงหอมพุ่งราดบนข้าวร้อน ๆ ชวนกิน ยายสำเนียงมองดูหลานชายกินข้าวพูนจานแล้วว่า

“เข้า ๆ กินมากหน่อยไม่เป็นไร บ่ายอย่ากินมากนัก หนักท้องแล้ว่วงนอน พายี่เกียจเรียนไปได้”

“ไม่ให้กินตอนกลางวันมากนักเพราะกลัวเปลี่ยนตั้งคัลละสิ” พวกเพียรชดคอ ยายชำเลืองค้อน มองมดตัสันทรนักรเรียนม ปลายของหลานชายอย่างพอใจ

พวกเพียรมีผิวค่อนข้างคล้ำและใบหน้าบ่งบอกความบึกบึนแบบเดียวกับนางจุมกไม่โต้งมากนัก แต่ก็ไม่แบนบาน คิ้วสั้นและจาง แต่ริมฝีปากได้รูป เขามีเรือนร่างผอมสูงแบบเด็กหนุ่มวัยรุ่นนั่ว ๆ ไป จัดได้ว่าเป็นเด็กหนุ่มที่ไม่หล่อแต่ก็ไม่ถึงกับช้เหร่

เพราะพวกเพียรดูเป็นเด็กหนุ่มธรรมดา ๆ ไม่มีจุดเด่นเรื่องรูปร่างหน้าตาตัวเอง การแต่งกายเรียบร้อยทำให้เขาดูดีขึ้นในสายตาผู้ใหญ่อย่างนางสำเนียง

นางตอบคำหลานว่า

“ไม่ตรีไ้ จะให้ลื้อตั้งคียะหน้อย...ว่าแต่เอ็งเหอะ เลิกเรียนแล้วรีบกลับมาช่วยยายด้วยละ อย่าไปแะติดเกมที่ไหน” ยายสั่ง

ความจริงยายสำเนียงก็ไมู้หรือกว่าที่ติดเกมนั้นเขาติดกันอย่างไร นางได้แต่ฟังลูกค้าที่ซื้อข้าวแกงของนางบ่นเรื่องลูกชายของตนติดเกมให้ฟัง เกมมันต้องเป็นของไม่ตีแน่ ๆ พ่อแม่พวกนั้นถึงได้บ่น นางก็เลยเกิดความกังวลว่าพวกเพียรจะติดไปกับเขาด้วย

“ไม่หรือยาย” พวกเพียรปฏิเสธ

ว่าที่จริงพวกเพียรก็ชอบเล่นเกมเหมือน ๆ กับเด็กผู้ชายคนอื่น เพียงแต่เขาไม่ได้หมกมุ่นกับเกมมากเท่าไรนัก เพราะงานเฉพาะหน้าบังคับอยู่

ก่อนจะลุกขึ้นพวกเพียรก็แวะเข้าไปแ้มฝ่าลังกระดาษดูนกเสียน้อย เขาแอบหยอดข้าวสารลงไปหยิบมือเล็ก ๆ เผื่อว่ามันจะหิวและยอมกิน

“กลับมาเย็นนี้เอาไปปล่อยซะ” ยายสำเนียงยิ้มมาอีก “เอาเขามาขังไว้ บาปกรรมแท้ๆ”

“ไม่ได้ขังหรือยาย แต่ไม่รู้ว่าจะเอามันไปปล่อยที่ไหน...”

พากเพียรตอบ มองนาฬิกาข้อมือ พบว่าได้เวลาต้องไปโรงเรียนแล้ว ลังเลเล็กน้อยกลัวว่าหากเขาไม่อยู่นอกอาจจะหลุดออกมาจากหลังกระต่าซได้

มองไปมองมาเขาก็หันไปคว้าตะกร้าใส่ผ้าไปใหญ่กว่าลงครอบลึงไว้อีกชั้นหนึ่ง เป็นการป้องกันเผื่อนกหลุดออกมา

ถ้ามันจะไป พากเพียรอยากเป็นคนปล่อยมันเอง ไม่ใช่ให้มันหลุดหนีไปต่อๆ

“ฝากขายดูมันด้วยนะ ระวังอย่าให้แมวกินล่ะ”

เขาสั่ง แต่ไม่แน่ใจนักว่ายายจะดูให้

“เอื้อ...” ยายทำหน้าที่ราคาญนิตๆตามแบบของยาย “เอ็งจะมาหาภรรยาให้ ยายทำไมกัน แค่แกงขายก็เหนื่อยแล้วจะให้มานั่งดูนกให้อีกอะไร”

“ไม่ได้ให้มันดู...แค่ให้ระวังแมวเท่านั้นแหละ”

พากเพียรยิ้มๆ เขาฉวยเป้หนึ่งสี่ยกขึ้นสะพายไหล่แล้วรีบเดินออกจากบ้านไปเสีย ก่อนจะต้องฟังยายบ่นมากไปกว่านี้

๒

พอพากเพียรเดินมาถึงปากซอยบ้าน เขาก็เห็นชานนท์ เพื่อนนักเรียน รุ่นพี่ ยืนเตร่อยู่ปากซอยไม่ไปโรงเรียนเสียที ไม่อยากเดินผ่านเฉย ๆ เพราะ อาจทำให้อีกฝ่ายเขม่นเอาได้ ก็เลยทักเสียหน่อย

“ยังไม่ไปโรงเรียนอีกหรือ” พากเพียรทักออกไป

ชานนท์หันมามอง ในมือของเขาจับบุหรีเอาไว้แม้จะยังคงสวมชุดนักเรียน กางเกงขาสั้นอยู่ก็ตาม ชายเสื้อนักเรียนที่สมควรจะสอดไว้ในขอบกางเกงกลับถูก ดึงปล้อยออกมาด้านนอกตามสบาย

“มึงจะรีบไปโรงเรียนทำไมกันนักหนาวะ” อยากฉลาดนักรีง” ชานนท์แสวงกลับมา

พากเพียรไม่ได้ตอบอันใดออกไปในทันทีนั้น ชานนท์พูดแล้วก็เดินเข้ามาหา เมื่อมาถึงก็ยกแขนขึ้นกอดคอเขาไว้ กลิ่นบุหรีจากลมหายใจคลุ้งกระจาย จนพากเพียรต้องกลืนหายใจ

“เดี๋ยวจะไปบางแสนกัน มึงไปด้วยปะล่ะ...”

พากเพียรส่ายหน้า

“ขยันละสิมึง”

เขาดันพากเพียรออกห่างจากตัว ตามองพากเพียรอย่างขบขันแถมหมิ่นนิด ๆ

“มึงไม่เจ๋งเลย...”

เขาดำตามหลังประโยคออกมาหนึ่งคำ อย่างเคยปากมากกว่าคิดว่ามันหยาบ ซึ่งก็คือหยาบจนความหยาบนั้นกลายเป็นความเคยชินเลยไม่รู้สึกลับอันใดอีก

“เรียนหนังสือหนักตรงไหนวะ น่าเบื่อจะตาย เรียนไปก็แค่นั้น อยู่ดี ๆ เข้าไปอยู่ในโรงเรียนให้คนอื่นบังคับ แม่่ง...เซ็ง”

พวกเพียรยิ้มอีกเช่นเคย การเติบโตมาในสภาพเช่นนี้ สอนให้เขาเอาตัวรอดด้วยการไม่ก่อศัตรู トラบเท่าที่เขาไม่คิดอยากเอาชีวิตเข้าไปเสี่ยงในตงนักลงชานนท่ส่งบุหรีให้ แต่พวกเพียรสายหน้า

“สูบไม่เป็น”

อีกฝ่ายหัวเราะเสียงดัง พวกเพียรไม่ชอบเสียงหัวเราะแบบนี้ มันบอกถึงการดูถูกกันอย่างแรง แต่เขาก็ไม่คิดว่าเป็นการฉลาด หากจะกั๊กดีศรีด้วยการติดบุหรี

“มึงนี่แม่งโคตรจิตเลยวะไอ้เพียร...ถามจริงหะ มึงจะเรียนให้ป็นนายกฯเลยหะง...”

พวกเพียรเคี่ยม...เขาเบื่อเหมือนกันที่ต้องยิ้มอยู่เรื่อย แต่ในเมื่อไม่ยอมมีเรื่องเขาก็ต้องยิ้ม แล้วเดินเลี้ยวออกมาเสีย ก่อนจะต้องหงุดหงิดมากไปกว่านี้

โรงเรียนอยู่ไม่ไกลจากชุมชนของเขานัก เพื่อเป็นการประหยัดเงินค่ารถ พวกเพียรจึงเลือกเดินไปโรงเรียนแทนการขึ้นรถเมล์ แม้ระยะหลังรถเมล์ฟรีเพื่อประชาชนจะออกวิ่งบริการ เขาก็ไม่ขึ้น เพราะรถติดมาก ระยะทางขนาดนี้ เดินไปเองจะถึงโรงเรียนก่อนรถเมล์ด้วยซ้ำ

พวกเพียรขยับสายเป้ให้กระชับไหล่แล้วออกเดิน สายตามองเห็นปลายรองเท้าผ้าใบที่เริ่มจะแตกปริตามอายุการใช้งาน เขานึกถึงรคารองเท้าผ้าใบที่ตกคู่หนึ่งสามร้อยบาทขึ้นไปแล้วก็ต้องถอนใจยาว บอกตัวเองให้ถนอมของใช้ให้นานที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้

“เฮ้อ...ก้มหน้าก้มตาเดินไม่มองเลยนะ”

เสียงร้องทักทำให้พวกเพียรชะงักเท้า เหลียวไปมองก็เห็นเมรียยิ้มแฉล้มอยู่ด้านหลังรถเข็นขยน้ำเต้าหู้กับปาตองโก เขาจึงหยุดเดินแวะเข้าไปทักทาย

“ขายดีไหม”

เมรียทำหน้าที่เมื่อย หล่อนเป็นสาวผิวคล้ำร่างเล็กบาง ใฝ่ผมยาวซอยสไลซ์ตามสมัยนิยมแต่เวลานี้หล่อนถักเป็นเปียไว้สองข้างเพื่อให้สะดวกต่อการค้าขาย ดวงหน้าค่อนข้างกลมแต่มีดวงตาโตสดใสและรอยยิ้มติดใบหน้าเสมอ แม้หล่อนจะไม่จัดว่าเป็นคนสวยสะกดตา แต่ความรื่นเริงยิ้มแย้มแจ่มใสก็ทำให้เมรียกลายเป็น

ผู้หญิงที่คนอื่นน่าจะมองผ่านได้ง่าย ๆ นัก เวลาชายของเขานี้หล่อนก็คาดผ้ากันเปื้อน และสวมหมวกกันผมเอาไว้ดูสะอาดสะอ้านชวนให้คนซื้อกิน

“เรื่อย ๆ นะ...”

หล่อนตอบแบบคนค้าขาย ต่อให้ขายไม่ดีแค่ไหนจะไม่พูดตรง ๆ ว่าขายไม่ดี เพราะถือว่าไม่เป็นมงคลต่อการค้า

“ไปโรงเรียนแต่เช้าเลยนะ”

พูดพลางกวาดตามองเครื่องแบบนักเรียนมัธยมปลายของเพื่อนไปด้วยอย่าง นึกอิจฉา

เมรี่ได้เรียนแค่ ม. ๓ ก็ต้องยุติการเรียนแต่เพียงเท่านั้น เมื่อพ่อถูกรถชน จนกลายเป็นอัมพาตไม่สามารถทำงานได้ น้อง ๆ อีกสามคนของเมรี่ยังต้องเรียน ต่อ ในฐานะพี่คนโตเมรี่จึงต้องยอมเสียสละ ออกจากโรงเรียนมาช่วยแม่ขายของ ทำหน้าที่หาเงินส่งเสียน้อง ๆ แทนพ่อ

“วันนี้มาขายคนเดียวเธอ”

เขามองปาห้องโก๋ที่วางแบอยู่บนตะแกรง น้ำมันในกระทะค่อย ๆ ลดความร้อนลงจนมองไม่เห็นควันอีก ส่วนหม้อน้ำเต้าหู้ก็ยังคงเหลืออีกเกือบครึ่งหม้อ

ท่าทางจะขายไม่ดี...พวกเพียร์นี่ก็อยู่ในใจ

ก็แน่ละ ตลอดทางเท้าที่เขาเดินมานอกจากรถเข็นขายของกินยามเช้าจำพวก ขนมปังปังทานาย ข้าวเหนียวปิ้ง ข้าวเหนียวหมูปิ้ง ข้าวกล่อง โจ๊ก อาหารอีก ชนิดหนึ่งที่ขึ้นหน้าขึ้นตาที่สุดเห็นจะเป็นน้ำเต้าหู้กับปาห้องโก๋นี่เอง

เมรี่พยักหน้า

“แม่ไม่ค่อยสบาย เมื่อวานตากฝน ก็เลยให้แกนอนพักอยู่บ้าน กลัวว่า ถ้าออกมาจะพานเป็นหนักกว่านี้...แล้วเธอละ เรียนเป็นไง สนุกไหม”

“ก็สนุกดี...”

พวกเพียร์ตอบคำถามสุดท้าย เมรี่จะต้องเรียกเขาแวะเสมอ เพื่อสอบถาม เรื่องการเรียนในโรงเรียน สอบถามถึงครูบาอาจารย์และกิจกรรมในโรงเรียน เขา รู้ว่าหล่อนอยากกลับไปเรียนหนังสืออีกครั้งแต่โอกาสไม่อำนวยให้ทำได้ตั้งใจ

หล่อนคืบปาห้องโก๋กับซาลาเปาสีตัวใส่ถุงพลาสติกส่งให้เขา

“เอา เอามาไปกิน”

ปากเพียรลั่นศึรณะปฏิเสธ

“ไม่ละ ชอบใจ เรากินข้าวแล้ว”

“กินแล้วก็กินได้อีก เป็นไรไป”

“ของซื้อของขายเธอเที่ยวแจกได้ไง” เขาท้วงหล่อน

“มันขายไม่ค่อยดี” เมรียสารภาพ... “แจกๆ ไปชะมั่งจะได้หมดๆ ไป”

เขาสะอึก แล้วจึงยื่นมือไปรับถุงที่เมรียส่งให้

“เธอก็เห็นนี่ ของเหลืออีกบานเบอะ เรากำลังคิดว่าจะไปขายอย่างอื่นดีกว่า
แต่ยังนึกไม่ออกว่าจะขายอะไรดี”

หล่อนพูดต่อเมื่อส่งของให้เขาแล้ว

“เอาน้ำเต้าหู้ด้วยไหม”

ปากเพียรรับลั่นศึรณะปฏิเสธ

สีหน้าของเมรียทำให้เขานึกถึงสีหน้าของยาย เป็นสีหน้าชนิดเดียวกันโดย
แท้

สีหน้าของคนทำมาหากินที่แต่ละวันมีใจทมิให้ต้องคิด ทำอย่างไรจึงจะขาย
สินค้าให้ได้มากที่สุดเพื่อจะได้เงินมาใช้จ่ายในครอบครัวให้พอเพียง

“ขายอย่างอื่นเธอก็ไม่ชำนาญต้องไปเริ่มใหม่” เขาให้ความเห็น

“แต่ไอ้ น้ำเต้าหู้ คนมันขายกันเยอะแล้ว ไปถนนไหนก็ต้องเจอ...กว่าจะมา
ถึงร้านเรานี้เธอก็ผ่านน้ำเต้าหู้มาตั้งสองสามร้าน ไข่ไหมละ เขาตักลูกค้าเราไป
หมด”

เมรียบ่นอย่างท้อนิตๆ ทำให้ปากเพียรรับปลอบว่า

“น่า...ใจเย็นๆ ค่อยๆ คิดก็ได้ ไว้เราว่างๆ จะช่วยคิดให้ตีใหม่”

เมรียหัวเราะซ้ำ

“เธอก็ต้องไปคิดช่วยยายเธอขายข้าวแกงเหมือนกันแหละน่า อย่ามาคุย
เลย”

เมรียว่าพลางมองนาฬิกา

“ไปเถอะ เดี่ยวจะสาย”

นั่นเอง...พวกเพียร์จึงขอตัวเดินไปโรงเรียนต่ออีกครั้ง โดยมีสายตาของเมอร์รี่มองตาม

จะมีไหมที่หล่อนจะกลับไปเรียนหนังสือได้อีกครั้งหนึ่ง หล่อนจะตั้งใจเรียนให้ดีเสียวละ...

เมอร์รี่รำพึงกับตัวเอง

ตอนเด็กๆเคยฝันอยากเป็นพยาบาล อยากทำงานช่วยเหลือคน แต่ในความเป็นจริง หล่อนได้แต่ยืนทอดปาทองโก๋หน้าเป็นมันและก็คงจะทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆจนมองอนาคตไม่ออกเลยว่าหล่อนจะไปทำมาหากินอย่างอื่นได้อย่างไรกัน

อาจารย์ที่ปรึกษาประจำชั้น ตรวจสอบรายชื่อนักเรียนตอนเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้วและพบว่า ต่อพงษ์ไม่ได้มาเรียน

“ใครรู้บ้างว่าต่อพงษ์ทำไมไม่มาเรียน”

อาจารย์เอ่ยถามขึ้นพร้อมกับกวาดสายตามองหน้านักเรียนทุกคน และมาหยุดที่พวกเพียร์

“พวกเพียร์ เธอรู้ไหม”

“ไม่ทราบครับ”

พวกเพียร์ตอบทันที เขาเองก็ไม่ว่ากันว่าต่อพงษ์ไปไหน แม้จะนั่งโต๊ะติดกันก็ตาม

“เขาขาดเรียนติดต่อกันมาสามวันแล้วนะ ไบลาก็ไม่ส่ง โทรศัพท์ก็ไม่โทร.”

เสียงอาจารย์บ่นต่อแล้วเงียบไป คงจะนึกได้ว่าเป็นปัญหาที่อาจารย์จะต้องติดต่อสอบถามเองไม่ใช่ธุระของนักเรียน

ครู่ต่อมาอาจารย์ที่ปรึกษาก็เดินออกจากห้องเรียน นักเรียนทุกคนลุกขึ้นยืนเตรียมตัวจะไปเข้าห้องเรียนรายวิชาที่ตัวเองจะต้องเรียนในคาบเข้านี้แต่พวกเพียร์ยังคงยืนนิ่งคิด

เขามีเบอร์มือถือของต่อพงษ์ แต่เพราะเขาไม่มีมือถือ จึงติดต่อเพื่อนไม่ได้ ถ้าหากเขามีมือถือคงจะดี เขาจะไต่กดหาต่อพงษ์ สอบถามให้ได้ความเสียเดียวนี้ ถ้ามีเงินมากพอ ก็ซื้อมือถือสักเครื่อง...

อะไร ๆ มันก็ติดขัดไปหมดตรงคำว่าเงิน...คนเราลงว่าไม่มีเงินเสียอย่างชีวิตก็ยากลำบากอย่างนี้เอง

เขาบอกตัวเองอย่างปลง ๆ ก่อนจะก้าวเท้าตามกลุ่มเพื่อน ๆ ตรงไปยังห้องเรียนที่เขาจะต้องเรียนในคาบแรกของเช้านี้

แต่ความคิดของพวกเพียรก็ย้งวนเวียนอยู่ที่โทรศัพท์มือถือเมื่อมองเห็นเพื่อนเกือบจะทุกคนล้วนแล้วแต่มีมือถือด้วยกันทั้งสิ้น

มันกลายเป็นของจำเป็นไปแล้วสำหรับชีวิตยุคใหม่ มือถือเครื่องเดียวทำได้หลายหน้าที่ เป็นกล้องถ่ายรูป เป็นวิทยุ โทรศัพท์ เครื่องเล่นเพลง และเป็นกระทั่งคอมพิวเตอร์แบบพกพาขนาดจิ๋ว เทคโนโลยีใหม่ๆ เหล่านี้ เป็นสิ่งที่พวกเพียรอยากได้ แต่ก็ต้องเก็บกอดมันไว้ด้วยคำว่าประหยัด...เพียงนี้ว่ามีมือถือแล้วต้องเติมเงินครั้งละร้อยสองร้อยบาท เขาก็กังวลเสียแล้วว่าตนเองจะเอาเงินจากตรงไหนมา มีต้องอดข้าวอดขนมกันแน่หรือเพื่อนำไปจ่ายเป็นค่าบริการ

พวกเพียรเดินไปเรื่อยๆ แต่พอเลี้ยวมุมตึกเขาก็ต้องรีบหยุด เกือบชนเข้ากับกลุ่มนักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งเข้า

“ขอโทษ”

พวกเพียรรีบพูด เกิดอาการเกือกระดากขึ้นมาทันทีเมื่อพบว่าตนเองเกือบจะชนเข้ากับกลุ่มของปานตา คนสวยประจำโรงเรียน

“แหม...ใจลอยไปถึงไหนกันละเพียร เกือบชนเราเนอะ”

ปานตาพูดล้อๆ ดวงตาโตหวานมีแววระยิบระยับเลียนพวกเพียร จนทำให้เขาเกือมากขึ้น

“ไม่ได้ใจลอย”

เขาบอก พยายามข่มความเกือเช่นอย่างเต็มความสามารถ

“เรากำลังจะรีบไปเข้าห้องเรียน ไปนะ”

ตอนท้ายเขารีบตัดบท เพียงผลสะท้อนเล็กน้อยก็ได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กสาว ๆ กลุ่มนั้นดังไล่หลังติดตามมา พวกเพียรนึกโกรธตัวเองที่เขาน่าจะกลัวกว่านี้ กล้าต่อปากต่อคำกับพวกหล่อน หรืออาจจะกระทิงกล้าจับปานตาด้วยก็ได้

แต่พวกเพียรก็ไม่อาจทำดังนั้นได้ หรือก็คือเขาไม่เคยกล้าลองทำด้วยซ้ำ แม้

หลายหนอยากจะคุยกับปานตา อยากจะอยู่ใกล้ๆ หล่อนก็ตาม ก็ใครเล่าไม่อยากจะอยู่ใกล้ปานตา พวกเพียรแลเห็นนักเรียนชายหลายคนพยายามจับหล่อนเป็นสามารถ ถึงขนาดเคยชกต่อยกันเพราะปานตาก็มีมาแล้ว แต่ในที่สุดทุกคนก็เหมือนจะพลาดหวังเมื่อปานตาทำท่าจะหลุดลอยเข้าไปสู่วงการบันเทิงในเร็ววันนี้ เมื่อภาพถ่ายของหล่อนที่ส่งไปลงนิตยสารวัยรุ่น เกิดถูกตาบริษัทโมเดลลิ่งแห่งหนึ่งเข้า จนส่งคนมาทาบถามให้ปานตาเข้าไปทดสอบหน้ากล้อง

พักเที่ยง พวกเพียรกินข้าวกลางวันกับเพื่อนแล้วจึงไปเตะฟุตบอลเล่นพักหนึ่ง ก่อนจะกลับมาเข้าเรียนภาคบ่าย เขานึกถึงนกพิราบของเขา พลางก็สงสัยว่ามันจะกินข้าวสารที่เขาโปรยไว้ให้หรือเปล่า มันอาจจะไม่กิน เพราะตีนกล้วเกินกว่าจะหิว ความห่วงทำให้พวกเพียรเร่งเวลาเพื่อเขาจะได้กลับบ้านเร็วขึ้นกว่าเก่า

ไม่แน่ใจเลยว่า มันยังคงมีชีวิตรอเขากลับไปอีกหรือไม่

ใกล้ค่ำสุดท้ายของวัน ต่อพงษ์ก็กลับมาเข้าห้องเรียนอีกครั้ง ท่ามกลางความประหลาดใจของพวกเพียรและเพื่อนๆ

“ผ่านยามเข้ามาได้ไงวะ”

พวกเพียรถาม นักเรียนทุกคนที่เดินเข้าประตูโรงเรียนจะต้องผ่านการรูดบัตรผ่านที่เครื่องตรงหน้าป้อมยาม ที่มียามนั่งเฝ้าอยู่ตลอดเวลา

“จิวจิว”

ต่อพงษ์คุยอย่างภาคภูมิใจ

เขาเป็นคนผิวขาว หน้าตาออกแบนๆ ตาเรียวเล็ก และรูปร่างป้อมสั้นเหมือนมะขามข้อเดียว

“เรื่องไรกูจะเข้าทางประตูละ กำแพงตั้งกว้าง ปีนข้ามมาตรงไหน เมื่อไหร่ก็ได้”

“อ้อ ปีนรั้วข้ามมานี่เอง...”

พวกเพียรมองเพื่อนอย่างเลื่อมใสชนิดๆ คำที่ต่อพงษ์มักล้าทำเรื่องโลดโผนได้เสมอ เหมือนไม่กลัวเกรงระเบียบอันเคร่งครัดของโรงเรียนสักเท่าใดนัก

“เมื่อเข้าจารย์ถามถึงมึงนะ มึงขาดเรียนไปสามวันแล้วนะ” พวกเพียรบอก

“เออ”

“มีงไปไหน”

“ไปอยู่ร้านเกม”

คำตอบไม่สะทกสะท้านทำให้พากเพียรนั่งไปอีตี่ใจหนึ่ง

“แล้วเรื่องเรียนมีงจะทำ...เวลาเรียนไม่พอติด ร. เอาง่าย ๆ นะมีง”

พากเพียรเตือนตามประสาเพื่อน

ต่อพงษ์ก็อยู่ในชุมชนเดียวกันกับพากเพียรและเมรัย แต่ครอบครัวของต่อพงษ์ค่อนข้างจะมีฐานะกว่าคนทั้งสอง พ่อกับแม่ของต่อพงษ์ขายผักในตลาดสด เป็นร้านประจำไม่ไปหาบเร่รถเข็นอย่างยายของพากเพียรหรือแม่ของเมรัย

“ติดก็ติดซี” ต่อพงษ์ไม่อนาทร “นี่ก็มาแล้วไง อย่างน้อยก็ได้เรียนวิชาสุดท้ายละวะ”

“แม่มีงรู้เข้าโดนด่าละเน”

ต่อพงษ์หัวเราะอย่างไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น ทั้งเนื้อทั้งตัวของเขามีสมุดปกอ่อนหนึ่งเล่มพับครึ่งเสียบเข็มขัดเอาไว้ เขาพยายามจะสร้างจุดเด่นให้ตนเอง แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครในโรงเรียนสนใจจุดเด่นของเขา ด้วยว่าต่อพงษ์ไม่ใช่เด็กหนุ่มหน้าตาดี เรียนเก่ง หรือเล่นกีฬาเก่ง เขาเป็นแค่เด็กหนุ่มร่างล่ำเตี้ย แม้มิวจะขาวแต่ก็ไม่ได้ช่วยให้หน้าเหลี่ยม ๆ แบน ๆ ของเขาดูดีขึ้นมาได้ เรียนก็ไม่เก่งเลอเลิศอันใด หน้าซำก็พาก็ไม่เคยลงเล่นด้วยว่ามีวแต่หมกมุ่นอยู่กับการเล่นเกมสถานเดียว

“เรื่องไรกูจะให้แม่รู้ละ” ต่อพงษ์พูดขึ้นมาอีก

“แล้วมีงคิดเรอะว่าจารย์เค้าจะไม่บอกแม่มีง” พากเพียรค้ำ

“ก็บอกไปดิ” อีกฝ่ายว่าอย่างไม่ใส่ใจ “ว่าแต่มีงเหอะ เลิกเรียนแล้วแวะไปร้านกินซำกับกูใหม่ละ”

ร้านกินซำคือร้านเกมขาประจำที่ต่อพงษ์ไป พากเพียรเคยไปบ้างเหมือนกัน ในบางวันที่เลิกเร็ว แต่นั่นเขาไม่คิดอยากไป

“ไม่ละ กูมีธุระ”

“ต้องไปช่วยยายขายของละซี” ต่อพงษ์ดักคอ “มีงจะช่วยอะไรนักหนาจะยายมีงเค้าขายคนเดียวก็ได้อยู่แล้ว”

“ถ้าไม่ช่วยยายก็ต้องเหนื่อยคนเดียวนะสิ”

พากเพียรบอก ครั้นจะอธิบายว่าเขาไม่ต้องการให้ยายเหนื่อยมากกว่าที่เหนื่อยอยู่แล้ว ตอนนั้นเท่าที่ทำได้ คือเขาต้องผ่อนภาระของยายให้มากที่สุด

พูดกับต่อพงษ์ไปก็เท่านั้น ดีไม่ดีจะโดนเหน็บเอาได้

แล้วก็จะจริงอย่างที่คาด

“มึงนะมันเด็กดี...”

ต่อพงษ์เหน็บแหมแถมหัวเราะ

ในใจก็นึกเอาเองว่า เด็กสลัมอย่างพวกเขานั้นการทำดีเป็นเรื่องประหลาดต้องเกรงนั่นแล้วจึงจะเป็นเรื่องปกติ ใครก็บอกกันทั้งนั้นว่าเด็กสลัมจะดีได้สักแค่ไหนเชียวนะ

เช่นนั้น ต่อพงษ์จึงแน่ใจว่าถึงเขาไม่ใช่เด็กดี ก็คงไม่เกินคาดของใครๆ แต่พากเพียรต่างหากที่แปลก อยู่สลัมแท้ๆ...เกิดอยากเป็นเด็กดีขึ้นมา

มันคงนึกเอาเองละสิว่า ถ้าเป็นเด็กดีแล้วละก็...จะสามารถมีชีวิตที่ดีกว่านี้ได้ในอนาคต

ต่อพงษ์นึกขำความเชื่อของพากเพียรที่เขาลงความเห็นว่าเชื่อ

ทำดีนะไม่ยากหรอก แต่ไม่สนุก...ต่อพงษ์บอกตัวเองเช่นนั้น

ไม่ยากโดนเหน็บต่อพากเพียรจึงตัดบทการสนทนาด้วยการไม่ต่อความเรื่องนี้อีก เขาจะต้องรีบกลับไปตุนกพิราบของเขาว่าอยู่ดีหรือไม่...ที่สำคัญก็คือเขาจะอย่างไรกับมันต่อไป

พากเพียรเร่งเวลาเรียนอยู่ในใจ และเมื่อได้เวลาเลิกเรียนเขาก็ตรงดิ่งกลับบ้าน ไม่ได้สนใจว่าต่อพงษ์จะล่องหนไปที่ไหนอีก

ยายปีตบ้านลือคฤงญแจเอาไว้เช่นเคย ทุกครั้งที่ออกจากบ้านไปชายของยายจะลือคฤงญแจเอาไว้ แม้ว่าบานประตูจะไม่แน่นหนาเท่าใดนัก แต่การได้ลือคฤงญแจก็ยังพอจะสร้างความอุ่นใจให้ได้บ้าง เมื่อพากเพียรมาถึงเขาก็ไขกุญแจเข้าไปทันที และพบว่านกพิราบของเขายังคงอยู่ในกล่องอย่างเรียบร้อยไม่ได้นอนหงายหง่างอย่างที่กังวลแต่แรก

มันดีนรณดอกตอกใจเช่นเคย เมื่อพากเพียรค่อยๆ แง้มฝากล่องออกและ

ตะครุฑตัวมันไว้ ขาข้างหนึ่งของมันหงอ บอกให้รู้ว่าอาจจะขาเจ็บหรือขาหักก็ได้
ขาอีกข้างมีวงแหวนอันเล็ก ๆ คล้องอยู่ บนวงแหวนนั้นมีรอยตอกเป็นตัวเลขอะไร
สักอย่างที่เขาไม่เข้าใจ แต่ก็พอจะรู้ว่าวงแหวนนี้ใช้สำหรับนกพิราบแข่ง มันมี
รหัสตอกติดเอาไว้

“แกมาจากไหนกันแน่เนี่ย”

พวกเพียรถามออกมาดั่ง ๆ แต่มันก็เป็นแค่นกพิราบตัวหนึ่งจะตอบอะไรเขาได้

พวกเพียรปล่อยมันกลับลงไปในกลุ่มอีกครั้ง มองดูเมล็ดข้าวสารที่เขาหยอด
ให้ไว้เมื่อเช้า ทำทางจะไม่พร่องลงไปเลย เดาได้ว่ามันคงไม่ได้กิน แน่ละ ถูกขัง
อยู่ในที่หึ่งมืดทั้งแคบแบบนี้เป็นเขาก็คงกลืนอะไรไม่ลงเช่นกัน ถ้าโดนขังนาน ๆ มี
ทางเดียวคือตาย

หรือหากคิดจะปล่อย เขาก็ไม่แน่ใจนักว่านกที่อ่อนเพลียและขาเจ็บเช่นนี้จะ
สามารถบินไปไหนไกล ๆ ได้

๓

ชื่อของใครคนหนึ่งผ่านเข้ามาในความคิด พร้อมกับที่นึกขึ้นมาได้ พากเพียรก็ฉวยลึงกระดาศขึ้นมา หาเชือกพลาสติกมาได้หนึ่งเส้นก็มัดไว้ รอบ ๆ กันฝาเปิดออก ยกสิ่งออกมานอกบ้านแล้วหันกลับไปปิดประตูบ้าน คล้องกุญแจไว้ดังเดิม จากนั้นตัวเขาก็หอบกล่องออกมาหน้าบ้าน เช่นจักรยานเก่า ๆ ของเขาที่เหลือแค่ตัวถังกับล้อสองล้อออกมาด้วย

พอถึงทางเดินเขาก็ถีบจักรยานออกมา เจอหน้าบ้านวล คนข้างบ้าน แกก็ถามว่า

“จะไปช่วยยายชายของรีใจ”

“เดี๋ยวไป...ไปหาลุงช่วยก่อน”

บ้านวลทำหน้าสงสัย

“ไปหาตาช่วยทำไม”

“เอานักพิราบไปให้แก” พากเพียรยิ้มและถีบรถออกทันที ไม่รอให้บ้านวลซักต่อไปอีก

มือคล้ำกริยัมของลุงช่วยกุมนกอเอาไว้อย่างเบามือแต่แน่นหนา มันไม่ตื่นอีกเมื่ออยู่ในมือของลุงช่วย ชายวัยหกสิบเศษที่มีอาชีพเก็บของเก่าขาย

พากเพียรไม่รู้ว่าลุงช่วยเดิมมีอาชีพอะไรมาก่อน เมื่อเขาโตขึ้น พากเพียรก็เห็นลุงช่วยเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว ลุงช่วยเป็นชายร่างสูงใหญ่ แข็งแรง ผิวค่อนข้างขาวแต่ผิวเนื้อที่พันชายแขนเสื้อดูกร้านกริยัมด้วยแรงแดด แม้อายุจะเข้าวัยชราแล้วแต่ยังคงเดินหลังตรงผึ่งผาย ผมของลุงตัดสั้นกริยมนติดหัวเป็นทรงเดียวที่ตัดมาแต่ไหนแต่ไร บัดนี้นั้นหงอกขาวเกือบจะทั่วทั้งศีรษะ เค้าน้ำนมเข้มบอกรู้ได้

ว่าเมื่อหนุ่มๆ คงเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งทีเดียว แม้เวลานี้จะเหี่ยวงกร้านคล้ำแบบหน้าตาของคนจนทั่วไป

พวกเพียรถีบจักรยานมาหาลุงช่วยที่กระท้อของเขาซึ่งอยู่เกือบสุดชายคลอง เป็นที่ว่างเกือบสุดท้ายที่ยังคงเหลืออยู่ จึงมีคนเร่ร่อนหลายคนมาปลูกเพิงพักอาศัยเพิ่มขึ้นที่ละหลังสองหลัง พวกเพียรเชื่อว่าไม่ช้าก็จะมีมาอยู่กันจนเต็มไปหมด ก็เหมือนยายของเขานั้นไง มาเห็นที่ว่างก็ลงหลักปักฐานปลูกบ้านไว้ อยู่ไม่นานเข้าเจ้าของเดิมจะไล่ออกก็ยากเสียแล้ว

กระท้อของลุงช่วยอยู่ก่อนใคร ดังนั้น จึงยึดพื้นที่ปลูกต้นไม้สวนครัวเล็กๆ น้อยๆ ของตนเอาไว้ได้มากกว่าคนอื่น แม้จะไม่ใช่เจ้าของแท้จริงแต่ก็เป็นที่รับรู้กันนัยๆ ว่า พื้นที่ที่ต้นมะม่วง ต้นมะละกอและต้นกล้วยคือเขตบ้านของลุงช่วย นอกจากกอกกล้วยและต้นมะละกอแล้ว ยังมีกรงที่ปลูกสูงลอยขึ้นมาเหนือพื้นดิน ในกรงนั้นมีกระต่ายที่ลุงช่วยเลี้ยงเอาไว้ ออกลูกมาครอกใหญ่วังกันยัวเหยียดไปหมด

“ลุง...ลุงช่วยเลี้ยงให้ผมหน่อยซี แคผักเดียวเท่านั้นแหละ พอมันบินไหวเราค่อยปล่อยมันไป”

พวกเพียรขอร้อง ตามองดูลุงช่วยที่จับนกพิคาร์ณาไปมาอยู่อย่างนั้น ลุงช่วยพลิกดูกำลังที่ข้อเท้าของนกก่อนจะหันมาบอกพวกเพียรว่า

“นี่มันนกแข่งนี่หว่า”

“ผมก็ว่างั้น”

“เอ็งต้องปล่อยมันไป...”

ลุงช่วยบอก ดวงตาจับมองหน้าพวกเพียรเขม็ง

“ถ้าเอ็งปล่อย มันจะค่อยๆ หาทางกลับบ้านของมันได้เอง”

“ผมรู้”

พวกเพียรพยักหน้า ใจหายหน่อยๆ ที่จะต้องปล่อยมันไป

“แต่ตอนนี้ผมว่ามันบินไม่ไหวหรอก ขาเจ็บด้วย ไม่งั้นผมคงปล่อยมันไปแล้ว ยายก็ไม่อยากให้อามันไว้”

เอ่ยถึงยายลำเนียงแล้วก็ลอบมองหน้าลุงช่วยไปด้วย เป็นอย่างที่คิด สีหน้า

ของลุงเปลี่ยนเป็นเฉยเมยขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำว่ายาย

สองคนไม่เคยพูดกันตั้งแต่พากเพียรจำความได้ โดยที่ยายไม่เคยอธิบายเหตุผลให้เขาู้ แม้เขาจะเคยรบเร้าถาม ยายก็จะตัดบทเสียทุกครั้งไป หน้าซำยังแสดงความไม่พอใจหากรู้ว่าพากเพียรไปคลุกคลีกับลุงช่วย

พากเพียรไม่รู้ว่เพราะเหตุอันใดเขาจึงมารู้จักสนิทสนมกับลุงช่วยได้ รู้เพียงว่ เมื่อเขาโตขึ้น ลุงช่วยก็เป็นหนึ่งในคนหลายคนที่เขาคุ้นเคยและไว้ใจ แต่เป็นคนคุ้นเคยที่ยายไม่ต้องการให้เขาพูดถึงให้ได้ยินเสียอีก

“ก็ได้...ลุงจะเลี้ยงมันไว้ก่อน...จะปล่อยได้เมื่อไหร่จะบอกเอ็งเอง”

ลุงช่วยว่ ลุงขึ้นไปที่ทรงนกเขา ซึ่งคงจะเก็บเอามาจากที่คนอื่นทิ้งแล้ว ลุงช่วยก็ซ่อมแซมเสียใหม่จนดีพอใช้ได้ เขาเปิดกรงแล้วจับนกใส่เข้าไป

พอมันได้อยู่ในที่ที่กว้างขวางและสว่างกว่าเก่าเจ้านกน้อยก็สลัดขนมีท่าทียินดีขึ้น ลุงช่วยยกกรงลงมาวางกับพื้น โบกมือไล่แมงกับหมาที่เดินผ่านเข้ามาทำท่าจะตม ๆ ของแปลกใหม่ของลุง

“เอ็งไปตักน้ำมาซิ เอากระดาษแข็ง ๆ มาแผ่นนึงด้วย” ลุงช่วยสั่ง

พากเพียรลุกไปทำตามคำสั่งของลุง ครู่เดียวเขาก็กลับมาพร้อมของที่ลุงต้องการ

เขาเห็นลุงช่วยทบกกระดาษไว้หลวม ๆ ให้ปลายแหลมลงคล้ายปลายกรวย จากนั้นก็ค่อย ๆ เทน้ำผ่านกรวยนี้ลงไปในถ้วยน้ำที่ติดมากับกรงนก เรื่องอาหารนั้น ลุงช่วยมีถ้วยเขียวที่เก็บไว้ตม่น้ำตาลทรายแดงกินเล่น เอาออกมานิดหน่อย ใส่ลงไปถ้วยอาหาร เท่านั้น เจ้านกพิราบก็มีที่อยู่ของมันเอง

“เอ็งเอาไปแขวนที่เดิม”

พากเพียรทำตาม เขาตัวสูงจึงไม่ลำบากที่จะหาคะปู้สักตัวที่โดนตอกติดชื้อบ้านเอาไว้ แขวนกรงนกไว้ที่นั่น แล้วจึงเดินไปนั่งที่เดิม

พากเพียรกวาดตามองไปรอบ ๆ กระต๊อบเล็ก ๆ ของลุงช่วยทั้งสี่ด้าน แต่ละด้านมีฝาผนังที่มีลวดลายไม่เหมือนกัน บางอันเป็นป้ายโฆษณาหาเสียง บางอันเป็นป้ายโฆษณาหมู่บ้านจัดสรร หรือไม่กี่ป้ายโฆษณาชวนเที่ยวงานต่าง ๆ ลุงช่วยจะเก็บป้ายเหล่านี้มาเมื่อเห็นว่ามันเลยงานมาแล้ว พ้นงานแคว้นเดียวหากเจ้าของ

ป้ายไม้มาเก็บ เขาก็จะจัดการเก็บป้ายไม้อัดเหล่านี้นำไว้เสียเองอย่างรวดเร็วราวสายฟ้าแลบ การนี้ลงมือซ้ำไม่ได้ เพราะคนอื่นก็คอยตามเก็บเช่นเดียวกัน

เมื่อได้นำมาปะเป็นผ้าบ้านส่วนหลังคามุงด้วยสังกะสี ทั้งที่ยังใหม่และที่มีรอยทะลุเป็นรูโหว่ สังกะสีเหล่านี้นส่วนใหญ่เก็บมาจากกองขยะเช่นกัน ส่วนที่ซื้อใหม่ก็ยังคงซื้อจากร้านรับซื้อของเก่าอีกทอดหนึ่ง เพราะราคาจะถูกกว่าซื้อของใหม่เอี่ยมหลายเท่า เรียกได้ว่านี่คือต้นฉบับของการรีไซเคิลโดยแท้

สมบัติของลุงช่วยมีที่นอนหมอนมุ้งเก่า ๆ อยู่ชุดหนึ่ง เวลาไม่ใช่ก็ม้วนเก็บเอาไว้ขีดข้างฝา กองกระดาษเก็บไว้ในถุงพลาสติกกรอสะสมให้ได้มากพอนำไปขังกิโลขาย เศษเหล็กและสายไฟหนึ่งถุง รวมไปถึงขวดพลาสติกต่างๆ ที่แยกเอาไว้เป็นหมวดหมู่ ทั้งหมดนี้วางเรียงกันไว้เป็นตับและพร้อมจะนำไปขายแลกเป็นเงินสดมาได้ทั้งสิ้น

หน้ากระต๊อบของลุงช่วยจะมีเตาถ่านอยู่หนึ่งลูก นั่นละครวีของเขา เตานี้จะใช้ถ่านหรือฟืนก็ได้สุดแท้จะหา หม้อด่างๆ บุปู่หนึ่งใบภายในมีข้าวสุกที่หุงเหลือไว้ตั้งแต่เช้า ลุงจะหุงข้าวครั้งเดียวแต่กินได้ทั้งวันเพื่อจะได้ไม่ต้องหุงบ่อย ส่วนกับข้าวนั้น อาจจะมีซื้อแกงถุงสักถุง กินสองมือ ควบไปกับไข่ต้ม เรื่องทอดนั้นไม่ต้องพูดถึง ลุงช่วยไม่ยอมมีการซื้อน้ำมันทำอาหารมาเก็บไว้ ดังนั้นจึงไม่เคยทำอาหารทอด ยกเว้นแต่ซื้อที่ทอดสำเร็จมากินเอง ซึ่งก็นาน ๆ หน

“ลุงว่ามันจะรอดไหม”

พากเพียรเอ่ยถามถึงนกขึ้นมาอีก เขายังกังวลกับมันอยู่

“รอดสิ” ลุงช่วยพูดโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด “ไม่ว่าคนหรือสัตว์ ยังไงมันก็ต้องพยายามเอาชีวิตรอดให้ได้ด้วยกันทั้งนั้นแหละ”

เขาลุกขึ้นยืนแล้วหยิบซองบุหรีที่เหน็บไว้กับชื่อหลังคาลงมา ดึงมวนบุหรีออกมาจูดสูบ

“กลับจากโรงเรียนก็เอานกมาให้ลุงเลยรีง” ลุงช่วยพูดทั้งที่ปากยังคงคาบบุหรีอยู่

พากเพียรหัวเราะประจบ ภูมือเข้าด้วยกันไปมา

“ครับ ต้องรีบหน่อย ผมนี่กตั้งนานว่าจะเอามันไปอยู่กับใคร มองหาดน

ใจดีสักคนที่จะไม่เชื่อฉันกิน นึกถึงลุงขึ้นมาได้เลยเอามาฝากเลี้ยงไว้ก่อน แถวนี่ไม่มีใครใจดีเหมือนลุงช่วยอีกแล้ว แข็งแรงเมื่อไหร่ค่อยปล่อยมัน”

เขายกมือไปเรื่อย ๆ

“อย่าลืม...” ลุงช่วยขัดขึ้นมหาหน้าตาเฉยหลังพากเพียรพุดจบ เขาไม่ได้แสดงความปลาบปลื้มในคำยกยอของเด็กหนุ่มแต่อย่างใด

“เอ็งต้องไปซื้อถั่วเขียวเม็ดมาให้ลุงด้วย ถั่วของลุงเอาไว้ให้คนกินไว้ไม่ได้ให้คนกิน”

“ครับ ครับ...ผมจะซื้อมาให้แน่นอน”

พากเพียรสบายใจขึ้นที่เขาสามารถหาที่อยู่และหากรงที่เหมาะสมให้นกพิราบตัวนี้อาศัยอยู่ได้ อย่างน้อยที่สุดลุงช่วยก็ชอบเลี้ยงสัตว์ และพากเพียรก็เชื่อมั่นว่าจะอยู่กับลุงอย่างมีความสุขแน่นอน

“ว่าแต่...เอ็งจะเรียกมันว่าอะไร” ลุงถามขึ้น

“นั่นสิ”

พากเพียรเพิ่งจะนึกได้ว่าเขาไม่ได้ตั้งชื่อให้มัน แต่แล้วเขาก็สงสัยขึ้นมาอีกว่า

“นกต้องมีชื่อด้วยรึไง”

“แน่นอน สัตว์เลี้ยงทุกตัวต้องมีชื่อ ตอนลุงเด็ก ๆ เลี้ยงนกหนูอะไรมีชื่อทั้งนั้นแหละ จะได้ว่ามันเป็นตัวไหนไง” ลุงช่วยพุดยิ้ม ๆ

“งั้นผมตั้งชื่อมันว่าเทินฟ้าละกันนะลุง”

“ดี...เหมาะดี” ลุงช่วยยิ้มกว้างขึ้นอย่างพอใจ แต่แล้วรอยยิ้มของลุงก็จางลงเมื่อโดนถามว่า

“ตอนลุงเด็ก ๆ ลุงเลี้ยงสัตว์ไว้เยอะเลยหรือไง งั้นลุงก็ต้องรวยสิ”

“รวย...”

ลุงช่วยยกมือขึ้นมาใหม่ แต่แปลก พากเพียรกลับรู้สึกว่ารอยยิ้มครั้งนี้ไม่เหมือนรอยยิ้มครั้งแรกอีกแล้ว

“ลุงเป็นเจ้าของมาก่อน ก็เลยรวย มีสัตว์เลี้ยงเยอะแยะ เชื่อไหมละ” ลุงช่วยยิ้ม ๆ ที่เล่นทีจริง

“ไม่เชื่อหรอก”

พวกเพียรฆ่าที่ลุงทำมาเป็นอำหลอกเขาเล่น

“ถ้าลุงเป็นเจ้าชายจะมาอยู่กระต๊อบแบบนี้ได้ไง...อย่ามาอา”

“เจ้าชายตกยากไป ต้องขายวัง...ไม่เคยได้ยินหรือ” ลุงตอบกลับหัวเราะ

“นั่นมันนิยายน้ำเน่าหรือนิทานหลอกเด็ก ชีวิตจริงมีอะที่ไหนกันลุง”

ลุงช่วยพยักหน้าเห็นด้วย

“เด็กสมัยนี้มันฉลาดจริงๆ ไม่เหมือนสมัยลุงเป็นเด็ก หลอกง่ายกว่านี้ เยอะ...” เขาเว้นระยะเล็กน้อยก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

“จริงของเอ็ง เรื่องแบบนี้มันน้ำเน่า ชินใครทำชีวิตจริงเป็นแบบนี้ก็โง่ตาย...”

“ผมก็ว่างั้นลุง”

พวกเพียรเห็นด้วย...ลุงช่วยเป็นนิกอำตัญยคนหนึ่ง หลายหนเขาเล่าเรื่อง ไตเรื่องหนึ่งขึ้นมาเขาก็จะทำท่าเหมือนกับว่าเขาได้ผ่านเรื่องตรงนั้นมาแล้วจริงๆ อย่างเรื่องยุโรป หรืออเมริกา เรื่องใช้ชีวิตในโรงแรมหรูๆ หาดาว ลุงก็เล่าได้เป็น ฉากๆ แต่ตอนสุดท้ายหากมีใครสักคนถามขึ้นมาว่า ลุงรู้จักสถานที่พวกนี้ได้ยังไง ลุงจะตอบตื้อๆว่า อ่านเอาจากหนังสือ

หนนี้ก็เช่นกัน พวกเพียรเชื่อว่าลุงคงจะจำมาจากหนังสือที่อ่านอีกเช่นเคย

ถึงจะอยากอยู่คุยกับลุงช่วยต่ออีกสักหน่อยแต่ก็ทำไม่ได้ เพราะพวกเพียร จะต้องรีบไปช่วยยายสำเนียงขายของ พอออกจากบ้านลุงช่วยเขาก็เลยไปหาขาย ต่อ ยายสำเนียงจะขึ้นรถไปจอดไว้ริมทางทำติดถนนใหญ่ที่มีรถและผู้คนเดินผ่านไปมาตลอดเวลา เมื่อไปถึง พวกเพียรเห็นยายนั่งทำคางคูกุกับแม่ค้ำรถเข็นคัน ข้างๆอย่างเบื่อบ้าง พอเห็นพวกเพียรขายก็หันมาพยักหน้า

“มาซ้าล่ะ” ยายสำเนียงพูดเชิงบ่น

“เอานกไปปล่อยนะยาย”

เขาโกหก ไม่อยากให้ยายรู้ว่าเขาไปหาลุงช่วยมา พวกเพียรเชื่อว่ายายไม่ได้ เกลียดลุงช่วยเพียงแต่ไม่พูดด้วยเท่านั้นเอง

“ดีแล้ว...ซิงไว้ก็ทรมานเปล่าๆ มานี้แน่ะ” ยายร้องเรียกให้ชามานั่งแทน

“นั่งชายไปก่อน ยายจะไปส่วมสักหน่อย”

ยายลุกขึ้น และพากเพียรก็มองแกงถุงที่วางเรียงกันเป็นตับอยู่ในถาด มันพร่องลงไปเพียงเล็กน้อย แม้จะเลยช่วงเวลาขายดีไปแล้วก็ตาม

“ยังเหลืออีกเยอะเลยนี่”

พากเพียรรำพึงดัง ๆ ขึ้นมา แม่ค้ารถเข็นข้าง ๆ พยักหน้าเห็นด้วย

“ตอนนั้นค้าขายไม่ค่อยดี คนไม่ค่อยมีเงิน”

คนไม่มีเงิน...

คำพูดคำนี้ติดหูพากเพียรยิ่งนัก คนไม่มีเงินก็จริงแต่คนยังต้องกินข้าวมิใช่หรือ ถึงอย่างไรก็ต้องกินหาใส่ปากใส่ท้อง จึงไม่ใช่เหตุผลที่ขายสำเนียงจะขายกับข้าวได้น้อย ทว่า ในเวลานี้อยุ่ว่าแต่กับข้าวถุงของยายจะขายไม่ตีเลย แม้แต่ปาห้องโก๋น้ำเต้าหู้ของเมรัย หรือยำตามสั่งของร้านข้าง ๆ ก็ขายไม่ตีเช่นเดียวกัน

เงินไปไหนกันหมด...

เป็นคำถามที่พากเพียรต้องตอบตัวเองให้ได้ เขารู้ว่าเงินยังคงมีอยู่ เพียงแต่มันไปอยู่กับร้านอื่น ไม่ได้มาอยู่ที่ข้าวแกงของยายเท่านั้นเอง

พักหนึ่ง ยายสำเนียงก็กลับมา นั่งที่เดิม นางบอกหลานชายว่า

“เอ็งกลับบ้านไปทำการบ้านก่อนก็ได้ เดี๋ยวใกล้ ๆ เวลาค่อยมาช่วยยายเข็นกลับ”

“นั่งอีกพักก็ได้...เผื่อจะขายดี”

พากเพียรยั้งใจก็กลับไปบ้านตอนนี้ ไหน ๆ ก็มาแล้ว ลองนั่งดูคนไปก่อนก็ได้

สาว ๆ กลุ่มหนึ่งเดินผ่านมา พวกหล่อนสวมกางเกงขาสั้นแบบหนีนก ขอบกางเกงลดต่ำเกาะแคสโปก จนทำให้ขายเสื้อยืดที่สวมอยู่ไม่อาจปิดบังเนื้อหน้าท้องขาวเนียนของพวกหล่อนได้ หรือที่จริงก็คือหล่อนตั้งใจจะใช้ความขาวผ่องในร่มผ้า นั้นให้ผู้ขายหลายคนได้มองเห็น และแน่นอน...ที่มีคนมองรวมทั้งหนุ่มแรกรุ่งอย่างพากเพียรด้วย

“อ๊พวกนั้นมันแทบจะแก้ผ้าเดินถนนกันแล้วละ” ยายสำเนียงบ่นขึ้นมาพอให้เข้าหูหลานชาย

“เอ็งก็เหมือนกัน ชอบตุนัก มองตาค้างเขี้ยว”

นางค้อนหลานชายอย่างหมั่นไส้ไปด้วย

“เอื้อ...ยายนี่ พาลหาเรื่องดำไม่เว้นเลยนะ”

ปากเพียรหันมาต่อว่าแก็ก้อเมื่อเห็นแม่ค้าใกล้ๆ พวกกันหัวเราะ

คนหนึ่งว่า

“มันเป็นหนุ่มแล้วนี่ยาย จะไม่ให้มองได้ไง”

“มองเฉยๆ ก็พอ อย่าไปยุ่งด้วย ยุ่งกับพวกนี้ก็มีแต่เรื่องเสียเงิน” ยาย
สำเนียงตัวดีเสียง

ทุกคนจะแวกนี้รู้จักกันทั้งนั้นว่า สาวงามกลุ่มนี้เป็นผู้หญิงเชียร์เบียร์และนั่ง
ชั่วโมงตามร้านค้าโอเคะห้องแถวที่เปิดกันตาชด้นในแวกใกล้ๆ นี้ ลูกค้าเป็น
ชายหนุ่มวัยรุ่นหรือไม่กี่ชายฐานะไม่ค่อยดีนัก พอเงินเดือนออกก็จะพากันมาจมอยู่
ในร้านค้าโอเคะ ถลุงเงินที่หามาได้กับการกินดื่มและฮ้อผู้หญิงบริการ

สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติสำหรับผู้คนที่นี้ เด็กสาวในชุมชนจำนวนไม่น้อยที่
โตขึ้นมา ก็กลายเป็นหญิงขายบริการอยู่ในร้านค้าโอเคะเหล่านี้ หล่อนจะไปกับผู้ชาย
ทุกคนแม้จะเป็นคนละแวกบ้านที่หล่อนเติบโตมา ขอแค่มีเงินจ่ายให้ก็พอ

บางครั้งที่ปากเพียรเจอเพื่อนในวัยเด็กแต่งกายอย่างสาวเชียร์เบียร์เดิน
อยู่ริมถนนเตรียมตัวไปทำงาน เขาก็ไม่กล้าสบตาด้วย เกรงไปว่าพวกหล่อนจะ
อับอายเขา ต่างฝ่ายจึงต่างนิ่งกันไป และทำที่เหมือนกับเป็นคนที่อยู่กันคนละโลก
ก็ไม่ปาน

ปากเพียรหยุดความคิดลงแค่นั้นเมื่อแลเห็นเมรยเดินหัวถุงเป้งแขนเกร็งมา
ตามทางเดิน พอหล่อนเข้ามาใกล้เขาก็ร้องเรียก เมรยจึงเลี้ยวเข้ามาหา

“มาช่วยยยขายของอยู่นี่เอง ชายดีไหมล่ะ”

เมรยเอ่ยทัก สีหน้าของหล่อนยังยิ้มแย้มแม้จะดูเห็นตื้นเขินก็ตาม หล่อน
วางถุงเป้งหนักอึ้งลงพักกับพื้นได้ในชั่วขณะ

“เรื่อย ๆ...” ยายสำเนียงเป็นคนตอบ “แล้วนี่หัวของคนเดียวอะไรเงง น่อง ๆ
ไปไหนกันหมดล่ะ”

“มันไปปรับจ้างล้างจานที่ร้านอาหารด้านโน้นนะยาย เขาจ้างเด็กไปช่วยหลัง